

De Postbank

Met Mr. Bojangles uit het strottenhoofd van Neal Diamond door de Bourgogne rijden, terwijl links en rechts diep gele koolzaadvelden voorbijschieten. Dat heet met recht geluk. Daar rij je een blokje voor om. Ik woon deze week met 2 hulpverleners, Mike (the Handyman), Joep (the Certified Peer Specialist) en 4 cliënten 5 dagen in mijn huis in Frankrijk. Ik ga daar nooit prat op. Behalve voor deze keer dan. Mijn vriend en collega Harry Gras en ik hadden bedacht dat het aanbieden van een korte vakantie wel aan zou slaan bij mensen die een forse duw van het leven hebben gekregen. Zo'n trauma kan variëren van een psychiatrisch probleem, dakloosheid, tot een verslaving. Of combinaties daarvan. Spreken in ziekelijke termen laat ik verder achterwege. Dat gaat niet over Herstel. We hebben vooral gesproken over dromen en toekomstperspectieven. Dat gaat eigenlijk vanzelf als je met 8 mannen een huis deelt in de campagne, ver weg van de bewoonde wereld. Je kookt samen, je eet samen, je wast samen af en je werkt samen een klussenlijst af. Geen coffeeshop in de buurt. Een dagstructuur dringt zich dan vanzelf aan je op. De zon komt op en gaat weer onder. En 's nachts zingt de Nachtegaal. Dan kan het zomaar gebeuren dat die structuur en naastenliefde zijn vruchten af gaat werpen. Elke dag, bij het ontbijt, las ik een kort Amerikaans Herstelverhaal voor. Jaap had er een duidelijke mening over. "Ik heb geen zin meer in therapie, ik ben suf-geluld over wat wel en niet mag in de klinieken. Dus laat dat maar achterwege." Dat boek, 'The Trail is the Thing', is het beste boek over Herstel dat ik de laatste jaren gelezen heb. Ik gebruik het bij elke gelegenheid en lees ook mijzelf in de ochtend een krachtig verhaal voor die dag voor. Die dag kan voor mij dan niet meer stuk. Met een mooi woord heet zoiets 'priming'. Een rooskleurig toekomstbeeld kan maar 1 kant op; de rooskleurige kant. Het mistte zijn effect ook in deze week niet. Zelfs Jaap begon er na twee dagen schik in te krijgen.

Elke dag was er wel iemand in de groep die mij eraan herinnerde om het verhaal van die dag voor te lezen. Evenwel. Midweeks moest er natuurlijk wel iets misgaan. Mohamed had bij de Carrefour twee flessen rode wijn gekocht. Zogenaamd voor de chef van zijn werkplaats. Die vond ik 's avonds leeg terug achter een stapel beddengoed. Mij neem je na dertig jaar verplegen niet meer in de maling. Mohamed maakte een bijzonder lange nacht, na welke hij besloot verder niet meer te drinken. Op de laatste dag vierden wij 48 uur droogstand voor Mohamed en Leroy. Na het voorlezen van een verhaal over het geven van complimenten, schonk ik Jaap het boek. Hij was ontroerd en sprak een indrukwekkende afscheidsrede uit. Onderzoek heeft uitgewezen dat psychosen twee keer vaker voorkomen in dichtbevolkte gebieden, dan op het platteland. Ik heb Mohamed die laatste 48 uur niks gekst meer horen zeggen. En Jaap, die wilde niet meer naar huis. "Eigenlijk mis ik hier alleen nog een Postbankpinmachine."